

ŽINUTĖ MOKYTOJUI

Galbūt netyčia, galbūt turint svarbų motyvą, galbūt tik vienintelį kartą...

Mokytojau, ar Tu kada nors:

- Pašaipiai kalbėjai apie mokinio išvaizdą/aprangą;
- Vadinai mokinį *trenktu, durnu, debilu, slunkium...*
- Kreipeisi į paaugusį vaiką mažybiniu vardeliu;
 - Prie visos klasės komentavai jo darbą;
 - Juokeisi iš mokinio;
- Garsiai džiaugeisi kitiems, kai mokinio nebuvo mokykloje;
 - Mokiniui pasisveikinus nieko neatsakei;
 - Rėkei ant mokinio;
- Sakei, kad mokinys neturi ateities, yra beviltiškas;
 - Kalbėjai ar žiūrėjai į vaiką su panieka;
 - Mokiniui ką nors darant, vartei akis ar dūsavai;
- Tyčiojaisi vaikams girdint iš kitų vaikų ar suaugusiųjų.

Jeigu Tu kartais taip elgiesi, iš pradžių paklausk savęs, kodėl ir ar nėra kitų būdų tikslams pasiekti. Jei tai jau įvyko, atkreipk dėmesį, kaip po tokio Tavo elgesio jaučiasi vaikai. Pakalbink juos, jei „perlenkei lazda“, atsiprašyk. Teigiamas pavyzdys yra geriausia mokymo priemonė.

Gali būti, kad kažką Tavo elgesys liūdina ir didina baime mokyklai.

Gali būti, kad Tavo elgesio pokyčiai kažką pradžiugins ir sužadins norą eiti į mokyklą.

Parengė psichologė I.Verbiejūtė-Vildė